

[Bækgaard.]

viste retfærdighed til alle sider. De vigtigste af disse ændringsforslag var vel nok for det første det, der angik det afgiftspligtige beløbs størrelse, og for det andet bibeholdelsen af den 10 pct.s margin for fejlurdering; derudover betingede vore ændringer nogen forenkling af administrationen. Vi er ikke nået dertil, at vurderingerne er uangribelige, selvom jeg håber, at det nye udgangspunkt, vurderingerne af 1950, vil vise sig at være mere ensartet end 1932-vurderingerne. Derfor synes det mig aldeles påkrævet, at der bibeholdes et fejlmarginstillæg. Og hvad det første spørgsmål angår, tror jeg ikke, det går an, at der ikke levnes mere udbytte til sælgerne, end lovforslaget hjemler. Jeg tror i alt fald, det vil hemme udbudet af byggegrunde omkring byerne, og det skulle jo ikke være formålet. At ville værne køberen, som ikke selv er i stand til at overse følgerne af grundstigningsskyldens pålæg, er meget vanskeligt, og der er rejst mange indvendinger fra sagkyndig side imod formen derfor. Der er ganske vist, siden vi sidst havde sagen til behandling, rettet noget ved det, men måske kunne der endnu findes en lettere form.

Jeg skal ikke yderligere gå i enkeltheder med hensyn til de mange detailbestemmelser i lovforslaget; jeg håber, vi får det til udvalgsbehandling, og at vi så nærmere kan drøfte de spørgsmål, hvorom der ikke er opnået enighed i det andet høje ting, og jeg vil henstille til den højtærede finansminister, at han, med samme beredvillighed som i fjor vil medvirke til belysning af problemerne og navnlig endnu en gang overveje de af mine partifæller i folketinget stillede ændringsforslag; ved forslagets anden behandling i det høje folketing faldt der udtalelser, navnlig fra udvalgets ordfører, om, at uoverensstemmelserne bortset fra procenten ikke var betydelige. Jeg vil henstille, at vi i et udvalg underkaster lovforslaget en fordomsfri behandling; som det foreligger her, kan mit parti ikke stemme for det.

Bouet: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, på grund af sygdom er forhindret i at være tilstede, skal jeg på mit partis vegne fremsætte nogle bemærkninger om det foreliggende lovforslag, der jo er en gammel kending, idet vi også i sidste samling meget indgående har behandlet et grundstigningslovforslag i et udvalg, hvor det jo fik en helt ændret skikkelse og blev gjort klarere

ved en lang række ændringer af teknisk karakter. Men selv med disse ændringer er lovforslaget vanskelig overskueligt, vanskelig forståeligt for lægmænd, og det viser sig også, at de særlig sagkyndige organer, som man har anmodet om udtalelser, dommerforeningen, Sagførerrådet, banker og kredit- og hypotekforeninger, har kritiseret lovforslaget meget stærkt, og endvidere har retskyndige professorer, sidst professor Illum i „Byggeforum“ rettet en meget stærk kritik, man kan vel sige en sønderlemmende kritik mod forslaget. Det er altså specielt sagkyndige, som har vurderet lovforslaget og er fremkommet med deres advarsler, og de er enige i deres kritik.

Her synes det, som om den høje regering og flertallet ikke nærer synderlig respekt for sagkundskaben i modsætning til mange andre tilfælde, ved hvilke man påberåber sig de sagkyndiges udtalelser. Ja, ordføreren for socialdemokratiet i folketinget, hr. Holger Eriksen, har givet udtryk for den opfattelse, at når storkapitalen føler sig ramt, vil den gerne have professorer og andre til at forsvare sig. Hertil er at sige, at hvis det kun drejede sig om storkapitalen — i denne forbindelse må man vel nærmest tænke på storspekulanterne —, ville vi fra konservativ side være rede til at medvirke til at hindre denne spekulation, dette, at man jobber grundpriserne i vejret, og det kunne gøres ved, at det offentlige ved salg indkasserede den ublu fortjeneste, der måtte foreligge. Men ved det foreliggende lovforslags bestemmelser rammer man ikke alene den store grundspekulation, men alle de tusinder af grundejere, som ikke har tænkt på at spekulere, som gerne vil blive siddende ved deres ejendomme. Man kan måske sige, at i de udtalelser, som jeg citerede fra det andet høje ting, ligger der også en skjult insinuation om, at disse retslærde professorer er betalt af kapitalen for at fremsætte deres udtalelser. Det tror jeg, der i høj grad må protesteres imod, og det kan næppe heller være i egen interesse, de har gjort det, for professorer plejer ikke at være lønnet af staten på en sådan måde, at de er i stand til at spekulere og derved skaffe sig en uforholdsmæssig indkomst.

Man hævder, at de af samfundet skabte værdier bør tilfalde det offentlige, og jeg er i hovedsagen enig i denne betragtning, men hvorledes vil man fuldtud retfærdigt fastsætte disse værdier? Det er f. eks. en kendsgerning, at salgssummerne for huse og mindre villæer er steget meget betydeligt, og årsagen er den meget simple, at bolignøden har tvunget folk til at købe sådanne